

Pünkösöd ünnepe – 2014. június 8.

„Milyen napod volt ma?” – kérdezte az édesanya késő este ágyba bújó nagy fiától. „Csak egy szokványos nap. Semmi különös.” – válaszolta a fiú száját biggyesztve. Pedig ha úgy komolyabban visszagondolt volna .... Hogy is kezdődött? Reggel későn kelt fel. Nem mosakodott, nem is reggelizett. A táskába csakúgy behajigálta a könyveket, füzeteket, és persze több fontos felszerelést elfelejtett. Aztán az édesanyja által tízóráira kikészített pénzt cigire költötte. A buszmegállóban félre lökdöste az ott ácsorgó öregeket, csak hogy ő szállhasson fel legelőbb. Az iskolában az órákon nem figyelt, hanem hol a mobiltelefonját nyomogatta, hol a társaival beszélgetett, ökörködött. A matek házit az egyik szünetben másolta le nagy hirtelen, de elrontotta és egyest kapott. Ezt persze nem írta be az ellenőrzőjébe. Tesi óra előtt dohányzott az öltözőben, de amikor a tesi tanár belépve megérezte a füstszagot, természetesen letagadta. Hazaérve befalta a testvére ebédjét is, hiszen egész délelőtt nem evett és nagyon éhes volt. Nem mellékesen fogára való is volt az aznapi ebéd, szerette a mákos tésztát. Aztán feljöttek a haverjai, akikről mindig azt mondta a szüleinek, hogy együtt tanulnak. Erre azonban a legritkább esetben került sor. Most is csak számítógépeztek és zenét hallgattak. Amikor a szülei megjöttek, addigra persze készen voltak a tanulással, így elvonultak a haverokkal csavarogni a városba. Csak késő este jött meg, amikor a vacsorája már rég kihűlt. Utána még legalább egy-két órát nézte a TV-t a nappaliban, holott a szülei és a testvére már aludni szerettek volna. Most pedig, amikor végre a szobája felé tartva édesanyja megkérdezte: „Milyen napod volt ma?” – a legnagyobb természetességgel válaszolta: „Csak egy szokványos nap. Semmi különös.” A tragédia pedig az, hogy ezt valóban így is érezte és gondolta.

Semmi különös nem történt. Nem volt rosszabb, mint mások. Nem csinált igazán kirívó, vérré menő gonoszságot. Csak éppen jót sem! Csak éppen az élete alapirányultsága volt gyökerében téves: ma is, mint tegnap, mint tegnapelőtt, mint régóta már. Jaj, hányan és hányan élnek hasonlóan nap, mint nap! Pedig ha eltűrjük a kisebb hibáinkat, bűneinket, ha nem törődünk velük, ha nem törekszünk minél több jót tenni, az életünk lassan, de biztosan rossz irányba halad. És ami a legveszélyesebb: az ilyen szokványos, mindennapi lejjebb és lejjebb csúszást nagyon nehéz észrevenni, szinte lehetetlen hirtelen észbe kapni és változtatni. Az ilyen emberek életéből hiányoznak az igazi, nagy ideák, a célt adó és közösségbe kovácsoló eszmék. Leragadnak a középszerűségénél. A feltűnősködési vágy nagy, de az igazi egyéniség kevés.

A Szentlélek, akit Pünkösöd napján különösen is ünneplünk, nem a középszerűség Istene. Ő éltetni, teremteni tud és akar. Ő szüntelen előre akar lendíteni minket, mindig többre, jobbra akar sarkallni. Már az Ószövetség is úgy beszél Isten Lelkéről, mint Aki minden korban megteremti a prófétákat és Isten barátait, a szenteket. II. János Pál pápa többször is megfogalmazta a fiataloknak bátorító üzenetét: „Ne féljete a harmadik évezred szentjei lenni!” Sokakban félelmet, gyanakvást, gúnyt kelt ez a szó, mert a szentekről ma legtöbbször téves kép él az emberekben. Kinevetik őket, de félnek is tőlük. Legtöbbször pedig – önmagukból kiindulva – nem tartják őszintének, hitelesnek a „szenteskedést”.

Pedig szentté mindenki lehet. Élsportolóvá nem. Nobel díjas tudóssá sem. Rock-sztárrá sem. Nem mindenkinek van meg ezekhez a megfelelő képessége. Szentté azonban a Szentlélek segítségével a legkülönfélébb emberek lehetnek, a legkülönbözőbb képességekkel, a legkülönbözőbb utakon. Hinni és szeretni ugyanis minden ember képes, hiszen alapvetően ettől és ezért ember!

A szentté levés vágya nem más, mint emberségünk mind teljesebb kibontakoztatásának a vágya, mint a tökéletes boldogság keresésének a vágya. A szentek a világ legnagyobb szerűbb,

„legemberibb” és legboldogabb emberei. Aki közömbösséget tanúsítva a Szentlélek ösztönzései iránt leragad a középszerűségénél, az isteni eszmények és az erkölcsi tökéletesedés iránt, az gyakorlatilag saját emberségét, boldogságát tagadja meg, építi le. Merjünk jobbak lenni az átlagnál, jobbak átlag önmagunknál is! Merjünk „furcsák” lenni mások szemében! Minél inkább figyelünk a Szentlélek szelíd biztatására, annál elégedettebbek lehetünk önmagunkkal, s annál inkább vált ki az életformánk megalégedést másokból is!